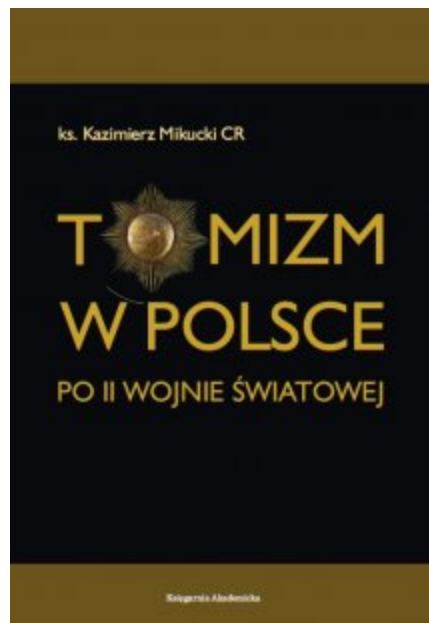

Tomizm w Polsce po II wojnie światowej - Kazimierz Mikucki CR

Czwartym kierunkiem był tomizm (neoscholastyka, neotomizm), który wprost i w najszerszym zakresie nawiązywał do klasycznej filozofii greckiej (głównie Arystoteles) oraz myśli św. Tomasza z Akwinu. Był on obecny w Polsce od 1945 roku na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, na wydziałach teologicznych uniwersytetów Warszawskiego i Jagiellońskiego oraz w wyższych seminariach duchownych, diecezjalnych i zakonnych. Dwa wspomniane wydziały, w wyniku decyzji administracyjnych władzy państwowej z 1954 roku, zostały zlikwidowane.

Czwartym kierunkiem był tomizm

(neoscholastyka, neotomizm), który wprost i w najszerszym zakresie nawiązywał do klasycznej filozofii greckiej (głównie Arystoteles) oraz

myśli św. Tomasza z Akwinu. Był on obecny w Polsce od 1945 roku na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, na wydziałach teologicznych uniwersytetów Warszawskiego i Jagiellońskiego oraz w wyższych seminariach duchownych, diecezjalnych i zakonnych. Dwa wspomniane wydziały, w wyniku decyzji administracyjnych władzy państwowej z 1954 roku, zostały zlikwidowane.

Kazimierz Mikucki CR

Tomizm w Polsce po II wojnie światowej

rok wydania: 2015

wydawnictwo: Księgarnia Akademicka

Uważa się w gronie historyków filozofii, że po II wojnie światowej najważniejszą rolę odgrywały w Polsce cztery kierunki myśli filozoficznej. Pierwszym była filozofia analityczna, reprezentowana przez wielu uczniów Kazimierza Twardowskiego, założyciela szkoły lwowsko-warszawskiej, koncentrująca się na badaniach historycznych, a zwłaszcza logicznych i metodologicznych, przez co przyczyniła się do pogłębienia tzw. kultury myślenia filozoficznego. Drugim kierunkiem

była filozofia marksistowska, nieco zróżnicowana przede wszystkim ze względu na związki z innymi nurtami myślowymi, pełniąca prawie przez półwiecze funkcję oficjalnej i instytucjonalnej filozofii socjalistycznego państwa polskiego, będącej z reguły na służbie ideologii komunistycznej, która zwalczała wszelkie formy tzw. filozofii idealistycznej. Jej trwałą wartość dostrzega się zasadniczo w dziedzinie filozofii nauki i metodologii nauk, czego przykładem była poznańska szkoła metodologiczna (Jerzy Kmita i jego współpracownicy). Trzecim kierunkiem była fenomenologia, zaliczana do filozofii typu klasycznego, reprezentowana przez Romana Ingardena i jego uczniów, którzy nie tylko popularyzowali niektóre idee Edmunda Husserla czy Maxa Schelera, ale też samodzielnie i twórczo rozwijali ich pomysły z zakresu ontologii oraz innych dyscyplin filozoficznych. Czwartym kierunkiem był tomizm (neoscholastyka, neotomizm), który wprost i w najszerszym zakresie nawiązywał do klasycznej filozofii greckiej (głównie Arystoteles) oraz myśli św. Tomasza z Akwinu. Był on obecny w Polsce od 1945 roku na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, na wydziałach teologicznych uniwersytetów Warszawskiego i Jagiellońskiego oraz w wyższych seminariach duchownych, diecezjalnych i zakonnych. Dwa wspomniane wydziały, w wyniku decyzji administracyjnych władzy państwowej z 1954 roku, zostały zlikwidowane. W miejsce Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego zostały powołane w Krakowie najpierw Wydział Teologiczny, następnie Papieska Akademia Teologiczna, a w końcu Uniwersytet Papieski Jana Pawła II. Kontynuacją zaś Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Warszawskiego była Akademia Teologii Katolickiej w Warszawie, przekształcona później w Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego.

Przeczytaj wstęp do książki

